

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **A.G.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 listopada 2023 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 3 listopada 2022 r., sygn. akt VI K 395/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie braku rozstrzygnięcia o
środku karnym z art. 41 § 1a k.k. i w tej części sprawę przekazuje
Sądowi Rejonowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.**

WZ

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 3 listopada 2022 r. (sygn. akt. VI K 395/22) A.G. został uznany winnym czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Nadto na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego na okres 5 lat zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną J.Z. osobiście oraz za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość oraz zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej J.Z. na odległość mniejszą niż 50 metrów.

Wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację na niekorzyść skazanego wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny, zarzucając orzeczeniu *„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 § 1a zdanie drugie k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego A.G. jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność karną za występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k., środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, w sytuacji gdy z treści art. 41 § 1a k.k. zdanie drugie wynika, że w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, orzeczenie tego środka karnego na czas określony albo dożywotnio jest obligatoryjne.”*

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zgodnie z art. 425 § 2 zd. 2 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia może być również brak w orzeczeniu określonego rozstrzygnięcia. Ponieważ przepis ten stosuje się odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym (art. 518 k.p.k.), to również w tym postępowaniu dopuszczalne jest

zaskarżenie braku określonego rozstrzygnięcia sądu w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (zob. uchwała Pełnego Składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I KZP 21/14).

Zgodnie z brzmieniem art. 41 § 1a k.k. obowiązującym w dacie przypisanego sprawcy czynu przeciwko wolności seksualnej nieletnich, sąd orzeka zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio. Biorąc pod uwagę kwalifikację przypisanego sprawcy przestępstwa, orzeczenie wobec oskarżonego określonego w art. 41 § 1a k.k. środka karnego było w przedmiotowej sprawie obligatoryjne.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji. W ponownym postępowaniu Sąd zobowiązany będzie prawidłowo zastosować prawo materialne w odniesieniu do środków karnych, których orzeczenie jest obligatoryjne.

WZ

[ms]